

ELINOR DE DŽONG

Dalila

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

Eleanor de Jong

DELILAH

Copyright © Eleanor de Jong,2011

Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

Dalila

Prvo poglavlje

„Lila! Gde si?“

Dalila čvrsto podvuče stopala ispod sebe i sklopi oči. Znala je da je niko ne može videti – u tome je bila čarolija njenog skrovišta među vinovom lozom, pogotovo sad, kad je lišće tako krupno i zeleno a grozdovi pupe na stabljikama – ali je ipak bilo mudrije da miruje i pusti Ekrona da prođe. S padine iza njenih leđa dopirali su zvuci svadbe, poput šuma neke daleke reke.

„Dalila? Znam da si...“ Čula je kako je začutao i nakašljao se, mrmljajući, nastojeći da mu glas zvuči zrelo kao što je, znala je to, želeo. Činilo se da je sasvim blizu; sigurno je u susednom redu, pored bunara.

„Znam da si tu, Dalila. Ne možeš se sakriti od mene!“

Poslednje Ekronove reči behu daleko piskavije od prethodnih, te Dalila proguta kikot koji je prosto navirao iz nje. Čula

ga je kako negoduje sebi u bradu dok je odmicao putem. Lice mu je sad već sigurno crveno kao sunce na zalasku.

Bat sandala po prašnjavom tlu utišao se dok se njen polubrat spuštao niz breg da nastavi potragu. Nije shvatala zašto mu se toliko žuri da odraste. Ona bi bila najsrećnija da zauvek ima osam godina, ali je on već počeo da odbrojava dane do svog dvanaestog rođendana, iako je do tada ostalo još bar četiri meseca.

Kad je dovoljno odmakao Dalila se izvuče iz skrovišta i, prekrstivši noge, nasloni se na čokot vinove loze. Prešla je prstima preko grana iznad svog ramena, osećajući kako se kora uvija, već suva i smeđa na poznoj letnjoj vrelini. Jedna grana bila je deblja od druge, a otac ju je jednom naučio da ovakve grane treba vezati uz pritke, jer će godinu za godinom obezbeđivati biljci potporu. Druga grana, slabija i tanja, uvijala se oko prve. Dalila je znala da bi otac, da je tu, odmah odsekao uvijenu viticu, mada je već obećavala sočno voće.

Misli o ocu rastužiše Dalilu, te ona nežno razmače lišće da pogleda u dolinu. Na ovom delu padine nalazio se neobičan brežuljak što je malo izdizao tih nekoliko čokota iznad okolnih u dugim, urednim redovima Ahišovog imanja. Otkrila je to skrovište sasvim slučajno, pre više od godinu dana, saplićući se među urednim redovima Ahišovog vinograda dok je bežala od majčinog plača i obrednih naricaljki ožalošćenih. Poderana haljina bila je samo još jedna ružna sitnica u tom groznom danu.

Ekron je i tada pošao za njom, kao i uvek kad je bila tužna, ali ona je brže od njega zamakla u vinograd, želeći da pobegne više nego što je on žudeo da je sustigne. Sa svog tajnog mesta posmatrala je radnike sa lopatama kako zatrpavaju jamu što se otvorila da primi telo njenog oca. Sahrana je bila hitra, ubrzana zbog izraelskih običaja kojima se on tako ponosio. Kasnije te noći, dok joj je majka krpila haljinu a Dalila brisala prašinu i suze s lica, skoro je zaboravila na Ahišove utešne reči kraj groba – da ne treba da brine, da će se on starati o njoj. Sve do tog trenutka, on je bio samo gospodar kojeg je njen otac služio, čovek kojeg je retko viđala. Bila je premlada da shvati da će jednoga dana biti nešto više.

Sada, četrnaest meseci kasnije, zemlja iznad očevog groba izgledala je jednako smeđa i glatka kao i tlo oko nje, i mesto se moglo poznati samo po mladoj maslini što je na njega bacala tanku senku. Ahiš je održao obećanje i danas je uzeo Dalilinu majku za ženu. Imali su novu porodicu, novi dom, a ona je svake noći svojim molitvama dodavala i velikog filistejskog boga Ela, zahvaljujući mu na dobroti. Njena majka se opet smešila, i to zato što je bila s Ahišem. I Ekron je izgledao sasvim srećan što mu je Dalila sad ne samo drugarica, već i polusestra. Ali Hemin – pa, Hemin ne bi mogla da se nasmeši ni kad bi joj glinom zalepili osmeh na ispijeno lice. Dalila je znala da bi Hemin pre umrla nego što bi nazvala Dalilu sestrom.

„...naravno, Ahišu će biti vrlo teško kad bude odgajao to izraelsko dete u svojoj filistejskoj porodici...“

Dalila pusti lišće da se opet sklopi i nagnu glavu, oslušujući. Kraj zdenca je videla stopala dve žene, stara i naborana u finim sandalama čija je obojena koža bila prašnjava od suve zemlje.

„Teška je, moram da kažem.“ To je bio glas Ahišove prve žene, Arijadne. Govorila je nešto formalnije nego obično, kao da pokušava da zadivi ženu s kojom je pričala. „Ne zna ta gde joj je mesto, ne zna koliko je srećna.“

„Stvarno je srećna. Hoću da kažem, Beula *deluje* kao fina žena...“

„Sasvim fina za jednu Izraelku...“

„Ali se udala izvan svog roda i daleko iznad svoga statusa. Ahiš sigurno zna šta će ljudi misliti: kakve su posledice takvog braka po njega, po njegovu decu, po tebe...“

„Naravno, nije reč samo o statusu. Razume se, ne bih mogla to da kažem Ahišu...“

„Žena ne sme baš sve da govori mužu u lice...“

„Mada Beula vrlo otvoreno razgovara s Ahišom, to sam čula...“

Dalila se nakostreši. Kako se Arijadna usuđuje da tako govori o njenoj majci? Još od malih nogu shvatala je da postoje razlike između dva naroda koja su naseljavala istu zemlju ali je tek sada, kad su se ta dva sveta spojila, shvatala da su Izraelci potčinjeni. Filistejci su se retko mogli videti u polju po najjačem suncu, pa čak je i u gradu bilo mestâ gde nikad nisu zalazili bez pratnje. Među ostalim slugama na Ahišovom imanju nije bilo mešovitih izraelsko-filistejskih parova.

Ispuzala je iz svog skloništa. I dalje čavrljajući, dve žene su polako pošle nazad uzbrdo. Dalila pođe za njima, napeto slušajući.

„Ali takvi su Izraelci“, reče druga žena. „Kao prva žena, moraćeš da se brineš o tome da mala Hemin i Ekron budu lepo odgojeni i da Beulino nemarno vaspitanje ne utiče na njih. Na Dalili se na prvi pogled vidi da je nevaspitana i neobuzdana; ona nema ništa od Heminine otmenosti, ni osećaja za društveni položaj svog novog oca...“

„Lila!“

Dalila diže pogled i ugleda Ekrona kako stoji na početku reda i maše joj.

„Svuda sam te tražio. Gde si bila? Vрати se na slavlje. Moj otac te traži. Hoće da probaš medeni kolač.“

Mada je bila jedva dovoljno visoka da izviri preko loze, Dalila diže glavu i pogleda u žene koje su sad ćutke gledale preko čokota u uhodu. Oholo se nasmešila Arijadni i potrčala uzbrdo ka Ekronu, svesna da joj kosa neobuzdano vijori oko glave. Jutros joj je, posebno povodom svadbe, majka čvrsto vezala uvojke u urednu punđu kakvu su starije devojčice volele i ukasila je cvećem kakvim je bila ukrašena i njena kosa. Cvetovi su već odavno ispali ili ostali zakačeni po viticama oko njenog skloništa. Dalila nije marila. Ako je Arijadna i njena prijateljica smatraju običnom seljančicom, onda ne mora više da brine o tome da bude čista i uredna i može da uživa.

Smešeći joj se, Ekron pođe s njom ka velikoj kući. Gosti su se već osipali, a neki su u grupama odlazili dugim putem

ka gradu. Među preostalim zvanicama nije videla ni majku ni Ahiša, a niko nije obratio pažnju na dvoje dece što su prilazila nadstrešnici od trske u jednom delu dvorišta.

„Zar nisi čula da te zovem?“, upita Ekron.

„Ne.“ Dalila mu se toplo osmehnu i razrogači oči, baš kao što je videla da Hemin radi gledajući u konjušare kad hoće da je puste da pomazi konje. „Trčkarala sam po vinogradu.“

„Nisam te video.“

„Trčim brzo. I tiho.“

„Zbilja je tako.“ Ekron je potapša po ramenu, a zatim mu ruka odjednom klону.

„Šta je bilo?“

Ekron obori pogled. „Ništa.“

„Možeš li mi doneti nešto da popijem? Vrućina je danas.“

„Šta bi htela? Napitak od ružinih latica s medom...“

„Limun. Hoću limun.“

Ekron se blago nakloni. „Ne zaboravi da otac – mislim, Ahiš – pa, on želi da...“ On žmirnu. „Kako ćeš ga sada zvati?“

„Zvaću ga oče, valjda, mada mi on zapravo nije otac...“

„I nemoj to nikad da zaboraviš, Dalila“, začu se glas iza njenih leđa.

Hemin je stajala prekrštenih ruku, tapkajući stopalom po zemlji. Bila je samo godinu dana starija od Dalile ali je nosila haljinu za odrasle, istu kao njena majka Arijadna.

„Nikad ne bih pozelela da neko pomisli da smo sestre, Hemin.“

„A ja bih radije iščupala svaki čokot iz ove zemlje nego da neko pomisli da sam *tvoja* sestra. Samo što je to tvoj posao, kao vinogradarske ćerke. Gde si bila? Otac pita za tebe, a ti izgledaš kao da si se valjala po prašini. Kosa ti je puna trunja od vinove loze.“

Zaista, gledajući Dalilu i Hemin zajedno, niko ne bi mogao ni pomisliti da su sestre. Hemin je do pre dve godine bila Daliline visine, ali je nedavno naglo izrasla, te je sad nadvisila Dalilu za pola glave. Time nije, međutim, izgubila ništa od svoje mladalačke nezgrapnosti. Dok je Dalilina kosa bila crna poput gavranovog krila, Heminina je imala smeđu boju zemlje. Oči su joj bile suviše razmaknute i često je žmirkala, kao da na čitav svet oko sebe gleda sumnjičavo. Zapravo, sve crte joj behu nekako premale za njeno lice. Nos joj je, svakako, bio ljubak, ali dečiji, a usne kao da su joj bile neprestano stisnute. Dalilina koža je bila za nekoliko nijansi tamnija, usne punije, a uglovi očiju blago iskošeni naviše. Hemin joj se rugala da joj je neki asirski predak uprljao lozu, ali Dalila nije marila.

Dalila je primetila da je Ekron nestao. To baš liči na njega! Nikad se nije suprotstavljao sestri. Hemin zagladi savršeno urednu kosu i zanjihla svoje naušnice. Danas je nosila nove minduše, poklon od Ahiša. Polusestra nije propuštala priliku da ih gurne Dalili pod nos uoči venčanja, izazivajući je zato što joj uši još nisu probušene.

„Lepa kuća ne može da popravi ružan kraj“, reče Dalila ispod glasa. Nije imala pojma šta to znači, ali je načula kako to Arijadna kaže o njenoj majci za vreme venčanja.

„Šta si to rekla, ti mala...“

„Hemin?“ Dalila začu oprezni Arijadnin glas iznad svoje glave i diže pogled s izveštačenom ljupkošću. *Možda si ti prva žena, ali je jasno kao dan da više nećeš biti miljenica.*

U dvorištu je videla svoju majku, lepu i srećnu, kako sedi kraj Ahiša i smeje se s njim. Srce joj je zaigralo kad ju je videla takvu. Iako je hladna sen njenog oca ležala u grobu na brdu ispod nje, osećala je kako današnji dan ništa ne može da pokvari.

„Donesi Arijadni napitak od ružine vodice, Dalila, i meni“, reče Hemin stojeći ispred nje.

„Donesi ga sama.“

„Donesi nam piće, Dalila. Sedećemo ovde.“

Dalila isplazi jezik iza Hemininih leđa a zatim se okrete u suprotnom pravcu, umalo se sudarivši s Ekronom, koji je nosio dve posude za piće.

„Doneo sam ti limunadu.“

„Hemin traži vodu da opere ruke. Možeš li da joj je doneseš?“

„Naravno. Uzmi ovo.“ On joj pruži zdele, pa požuri ka stolu s posluženjem koji je stajao ispod kolonade u dvorištu. Dalila polako ispi limunadu iz svoje zdele dok ga je posmatrala, uživajući u reskosti. Odjednom su je savladale vrelina i umor; bila je umorna od Hemin i njene zlobe, čak i od Ekrona i njegovog neumornog trčanja za njom.

Ali majka joj se smešila sa suprotne strane dvorišta, a Ahiš se smejavao i pružao tanjir da joj privuče pažnju. Dalila se progura između gostiju i smesti se između njih dvoje,

uzimajući kolač sa tanjira, dok ju je majka grlila oko struka. Kolač je bio ukusan, a Ahiš upravo počeo da joj objašnjava kako je trpeo nasrtaje pčela dok je skupljao med, kada ga prekide prasak posude razbijene o popločano dvorište.

Žamor razgovora naglo zamre. Na drugoj strani dvorišta, Hemin stade ispred svog brata, šireći ruke. Ekron se tresao zureći u skrhane komadiće posude kraj svojih nogu.

„Zašto si to uradila, sestro?“

„Fuj!“, viknu Hemin. „Nisi mi više brat ako izvršavaš naređenja te male izraelske opasnice.“

Dalila oseti kako se majčini prsti na njenom struku stežu i okrenuvši se, vide kako Ahiš stiska zube. Ovo je dan njegovog slavlja. Kako je Hemin mogla da bude tako okrutna? Da bi prikrla koliko se postidela zbog nje, Dalila povuče Ahiša za vezeni rukav.

„Kolač je divan“, reče. „Pričaj mi još o pčelama.“

Ahiš je pogleda i pomalo tužno se nasmeši. „Umeju gadno da ubodu, Dalila, ali one samo čuvaju svoj dom.“

Drugo poglavlje

Šest godina kasnije

„Dobro je, Dalila, što je danas kesa s novcem bila u mojim rukama, a ne u Ahišovim“, reče Beula popustljivo se smeškajući. „Nimalo ne sumnjam da bi ti on dopustio da kupiš četiri haljine, a ne samo dve.“ Dalila je gledala kako se služavka gura kroz uska vrata u hladovinu kuće s punim naručjem paketa.

„Ali stvarno nisam mogla da se odlučim, majko. Sve boje su bile tako lepe.“

„Hvala bogu da sam uspela da te odgovorim od one egipatske crvene, jer zbilja ne bi ništa ostalo za Heminin miraz da si kupila tu haljinu.“

„A moramo da platimo mladoženji da nam je skine s vrata!“

„Pst!“, prekori je Beula.

Dalila nije bila sigurna da li je majka stvarno ljuta ili je samo upozorava, te se pokorno naklonila i provukla ruku ispod majčine. Naizgled neiscrpni izvor Heminine zlobe bio je usmeren ka obema, ali ga je Beula podnosila s beskrajnim strpljenjem. Dalila joj je po pravilu uzvraćala brecajem, sad već više iz tvrdoglavosti nego iz stvarnog besa.

„Pa“, promrmlja Dalila, „mladoženja će morati da ima hrabrost boga Baala, mudrost boginje Ištar, i da dopusti sebi da ga zaslepe zemaljske strasti boginje Kadeštu...“

„Mnogo si ti mlada da znaš za Kadeštu“, reče Beula prenemažući se, s osmehom u očima.

„Imam skoro petnaest godina! Sigurno bih već bila udata da nije tako teško naći čoveka dovoljno budalastog da uzme Hemin.“

„Samson nije budalast. On je odlična prilika, Dalila, veruj mi.“

„Ali je ipak Izraelac...“

Beula stisnu usne sa izrazom blagog prekora. „Tvoja nezainteresovanost za sopstvenu kulturu nije nešto čime treba da se dičiš. Samson je već veoma ugledan. Neki kažu da će jednog dana biti vođa...“

„Kakav vođa?“, upita Dalila. „Vođa na komadu peskovite zemlje koji Filistejci mogu svakog časa oteti.“

Beula odmahnu rukom. „Zemlja ništa ne znači. Ako Samson postane narodni sudija, vlašće srcima naroda.“

Dalila shvati da bi ih svađa samo još više udaljila. Pomalo ju je i grizla savest. Istina je da je od očeve smrti uživala u svom životu u filistejskoj porodici i spremno zaboravila

muke oćevog naroda, koji je ųiveo i radio pod filistejskom vlašću. Bilo je to sasvim lako u prijatnoj i sveųoj skrovitosti kuće. Nasmješila se majci. „Samo hoću da kaųem da je pravedno što Hemin, pošto nas je toliko godina poniųavala zato što smo Izraelke, sad mora da se uda za ćoveka našeg roda.“

Beula se izmaće i ozbiljno pogleda kćerku. „Ahiš je primer na koji svi treba da se ugledamo. Niko od nas nije bolji od drugih, a ovaj brak je Ahišov naćin da to pokaųe sopstvenom društvu, kao i našem. On predviđa da dolazi vreme kada će Izraelci plaćati iste poreze kao i Filistejci, kada će njihove porodice moći zajedno da rućaju i kupuju. Kada ćemo svi biti jednaki.“

Dalila se ugriže za jezik da ne odgovori kako bi Hemin mogao biti jednak samo Lotan, bog uništenja. Ozbiljno je sumnjala da samo jedan brak moųe da poseje seme pomirenja, ali bilo je to tipićno za optimizam njenog oćuha. „Naravno, majko“, odgovori ona.

„U svakom slućaju“, promrmlja Beula dok su joj se uglovi usana izvijali u prepreden osmeh, „Hemin treba da bude srećna zbog tih zaruka, jer je Samson svakako bez premca bar u jednome.“

„Kako to misliš?“

„Pa, mislim da je Hemin ta koja treba da se pomoli boginji Kadeštu, jer je Samson oćigledno već jedan od njenih najobdarenijih ućenika.“

„Majko!“, ciknu Dalila. „Otkud ti znaš takve stvari?“

„Samsonov glas daleko se ćuje...“ Beula šmrknu. „Moųda to i nije najbolji naćin da se to kaųe.“

Dalila se zakikota i uskoro su se majka i kćerka zajedno smeiale.

Na spratu se otvori prozor i Ekron proviri u dvorište. „Šta se tamo dešava? Pokušavam da ućim – o, Lila, to si ti.“

Dalila obrisa oći krajićkom marame i pritisnu rebra rukom da umiri dah. „Upravo smo se vratile iz kupovine.“

„Jeste li uspele da odaberete haljinu za veridbu?“

„Zapravo, dve“, odgovori ona nehajno. „Hoćeš li da ih vidiš?“

Ekron se nagnu kroz prozor. „Hoćeš li ih obući da mi ih pokaųeš?“

„Valjda.“

„Silazim. Ćekaj me u predvorju.“

Dalila slegnu ramenima, ali Ekron nestade s prozora i već je ćula bat njegovih bosih stopala po prostirci od site na spratu.

„Trebada paziš na Ekronova osećanja“, reće joj majka.

„Dobro će mi doći još nećije mišljenje!“, odvrati Dalila.

„Tebi nikad nije trebalo nićije mišljenje. Osim toga, znaš da ti obe haljine odlićno stoje. A Ekron će ti sigurno baš to i reći.“

Ne obraćajući paųnju na majćine reći i ono što su one podrazumevale, Dalila je uvede u predvorje. Sluųavka je ostavila pakete na stolu kraj stepenica i Dalila poće da ih pregleda, odbacujući pakete ubrusa za zaruke i paket koji su umesto Arijadne preuzele od sukna. Obred veridbe trebalo je da se odrųi ćitavih mesec dana pre venćanja, po

filistejskom običaju. Baš zgodno, pomisli Dalila, u slučaju da neko od zaručnika poželi da se predomisli.

Ekron zastade na polovini stepeništa i sede na jedan stepenik, gledajući pravo u Dalilu.

„Jesi li se lepo provela, Lila?“

„Ne volim da me tako zoveš.“

Ekron prevrnu očima. „*Da-lila.*“

„Elem, jesam. U gradu je bilo divnih tkanina, donesenih iz svih luka sa Velikog mora. Čak bi i tašti Fikol tu našao nešto da zadovolji svoju uobraženu matoru glavu.“

„Nemoj da čuje kako ga zoveš“, reče Ekron. „Osim toga, ako hoćeš da te zovem Dalila, onda i ti treba da nazivaš mog poslodavca njegovom pravom titulom.“

„Tašti *gospodar* Fikol, veliki poglavar filistejskog grada Aškelona?“

„Lila!“

Dalila se osmehnu Ekronu i poče da raspakuje pakete. Zvanično, Fikol je bio samo poglavar filistejskih knezova koji su upravljali gradom i njegovom najbližom okolinom, ali se činilo da se poslednjih godina njegovo imanje znatno proširilo, a posluga se neprestano množila. Neko sa strane mogao bi pomisliti da je Fikol pre kralj nego običan upravitelj.

Iz prvog paketa Dalila izvuče haljinu od grubog platna žive tamnonarandžaste boje, za koju joj je trgovac objasnio kako je bojena mešavinom crvenog i žutog korenja broća, uvezenog iz neke daleke zapadne zemlje. Haljina je bila zavodljivo duboko sečena preko ramena i ispod

vrata, ali je tkanina još bila nova i kruta. Tri-četiri pranja u kamenom koritu će je omekšati. Svukla je bretele tunike sa ramenâ, razgolitivši ih, i priljubila haljinu uz telo, okrećući se ka kamenom ogledalu u hodniku. Koža joj više nije bila tamnosmeđa kao dok je kao devojčica provodila vreme uglavnom na poljima, i sada je blistala poput sočnog meda. Tkanina ju je grebla i žuljala i Dalila prebaci dugu tamnu kosu preko ramena. Tunika joj skliznu još niže ka grudima, ali je ona uhvati dovoljno brzo da spase svoju čednost.

Videla je kako Ekron iza nje crveni i meškolji se na stepeništu. „U tome ćeš izgledati kao sunce na zalasku“, rekao je.

Gledajući u svoj odraz, Dalila napući usne: poslednjih godina u licu je izgledala mršavije, a jamice na obrazima su nestale. Sada su joj se jagodice oštro isticale ispod tamnih jezera očiju.

„Da li to znači da ti se dopada?“

Ekron proguta pljuvačku. „Predivna je.“

Krajičkom oka Dalila je videla kako Beula odmahuje glavom, te je pokrila ramena i počela da raspakuje drugu haljinu. Ova je bila od mnogo finijeg platna, prelepe tamnoljubičaste boje i sa jednostavnijim izrezom. Za nju će joj trebati pojas da istakne struk, ali joj je suknja bila duža i raskošnija. Prodavac joj je pričao kako je ta boja sad omiljena u Egiptu, i kako je faraonova žena ukrasila izrez vrlo slične haljine ogrlicom od ametista. Od trenutka kada ju je probala, Dalila ju je smatrala najlepšom haljinom koju je ikad videla. Čak i sad je želela da je priljubi uz lice kao

da će, udišući je, i sama postati još lepša. Upravo je htela da je pokaže Ekronu kada začu poznati ljutiti bat sandala po dvorištu.

Hemin glasno udahnu kroz zube. „Misliš da si pametna, umiljavaš se ocu, pokušavaš da preuzmeš nadziranje vinograda, ali uvek ćeš smrdeti na prašinu i trulo grožđe, i uvek ćeš biti kćerka konkubine. Ni najlepša haljina na svetu to ne može promeniti.“

Preko Heminog ramena Dalila vide kako njena majka tužno obara glavu i oseti kako je obuzima bes. „Ja bar razlikujem grožđe od žita. Kakva ćeš ti žena biti jednom brđaninu kad ne razlikuješ ovcu od koze? Samson je čovek koji i sam prlja ruke...“

„Dalila!“ Arijadnin oštri glas preseče svađu. Hemin s olakšanjem pogleda ka drugom kraju predvorja, a zatim se podsmešljivo osmehnu Dalili. Svađa još nije gotova.

„Šta je ovo?“, upita Arijadna pružajući ruku za ljubičastom haljinom koju Dalila izmače izvan njenog domašaja i složi. „Mislim da sam rekla tvojoj majci da ti kupi nešto nenapadno.“

Beula se nakašlja, ali ništa ne reče.

Arijadna uze narandžastu haljinu od Ekrona, koji ju je pažljivo držao u rukama. Protresla ju je ispred sebe, a zatim prešla rukom preko krutog izreza oko vrata. „Je li to sve što si kupila?“

„Zasad.“

„Onda možeš da obučeš ovu.“

„Ta još ne može da se nosi, treba je prati a nema vremena...“

„Onda je trebalo da misliš na to i da kupiš nešto što možeš odmah da obučeš. Ahiš će se složiti da je ova ljubičasta

haljina potpuno nepodesna za veridbu. Zato ćeš morati da nosiš narandžastu, ili tu belu koju imaš na sebi.“

Hemin likujući pogleda u Dalilu. Beula ju je prilikom kupovine upozorila da će njen izbor izazvati nevolje, ali s tim će svi morati da se pomire. Narandžasta će biti nepodnošljiva za nošenje, te će morati da nađe načina da umesto nje obuče ljubičastu, nadajući se da to niko neće primetiti sve dok ne bude prekasno da se presvuče. U svakom slučaju, kad je Ahiš vidi, sigurno će se složiti da joj savršeno stoji.

„Kako želiš, Arijadna“, reče Dalila pokorno.

„Narandžasta će ti lepo stajati“, dobaci Ekron sa stepeništa.

Hemin se namršti, ali Dalila očuta. Posmatrala je Arijadnu, koja je podigla svoj paket s poda i zurila u njega smešeći se.

„Pođi sa mnom, Hemin. Ovo je za tebe. Imam nešto važno da ti kažem.“

Hemin uputi Dalili oproštajni podsmešljiv osmeh i uhvati Arijadnu za ruku, detinjasto skakućući za njom uz stepenice. Dok su njihov šapat i smeh dopirali u predvorje, Beula priđe kćeri.

„Upozorila sam te.“

„Ali vredelo je.“

Beula poljubi kćerku u čelo bez mnogo nežnosti. „Je li, stvarno?“ Ona uze paket s ubrusima. „Odnesi ovo u kuhinju.“

„Ja ću“, reče Ekron.

„To je lepo od tebe“, reče Dalila.

Ekron ustade, uze paket od Beule i pođe za njom kroz vrata u začelje kuće. Dalila brzo opet složi haljine u pakete, pa izu sandale i nečujno potrča uz stepenice, bacivši haljine na svoj ležaj pre no što je pohitala hodnikom ka Hemininoj spavaćoj sobi.

Uglavnom je izbegavala taj deo kuće, ali je danas znatiželja prevladala. Znala je da je na kraju hodnika veliki prozor i još dok mu je prilazila, čula je glasni smeh i tiho šaputanje svoje polusestre i maćehe.

„...i tako, kad te obgrli i spusti ti ruke na leđa i povuče ovu traku, spavaćica će ti skliznuti na pod...“

Ostatak se nije čuo od Hemininog kikotanja. U paketu je sigurno bila Heminina odeća za prvu bračnu noć, a Arijadna joj je očigledno davala uputstva kakva samo majka može dati. Dalila se zavuče iza kapaka, da bi mogla neopaženo da ih sluša.

„...jer, ako hoćeš da uživaš u prvoj bračnoj noći sa svojim mužem“, govorila je Arijadna, „treba štošta da znaš.“

Dalila oseti mučnu mešavinu ljubomore i neverice. Ona možda ima lepšu haljinu, ali će je bar u nečemu Hemin napokon uskoro prestići.

„...a ako ga ne zadovoljim?“, pitala je Hemin.

„Ah!“, frknu Arijadna. „Muškarcima nije teško udovoljiti. Čak ni onima na glasu, kao što je Samson.“